

Výpad a obrana

„Pokud to máme přežít, Alison, musíš mířit rovnou na krkavici. A. Žádné. Slitování.“

Thomasův hluboký, nekompromisní hlas mě hřeje v uchu, když mi pomáhá vstát a znovu mi tiskne do ruky ve zlaté rukavici kovově chladný meč, který mi před chvílí vyklouzl ze sevření. Ve vzduchu visí vůně jeho potu smíchaná se závanem citrusového mýdla, která ale sotva přehluší omamné aroma květin a zeleně okolo.

Promnu si bolavé místo na boku, které mi ještě připomíná můj pád, zase se pevně postavím a zadívám rovnou na naše soky. Mojí protivnici září nádherná kůže svitem z jiného světa, zatímco Tomův dokonale svalnatý soupeř si nás měří neohroženým pohledem zelených očí.

Stříbrné meče se jim lesknou v podzimním slunci, jehož paprsky se odrážejí přímo do nečitelných tváří svých

majitelů. Nakonec se jejich výrazem ale přece jen mihne stín zvědavosti. Snaží se odhadnout naši strategii.

Moje srdce neúnavně pulzuje v očekávání toho, co má přijít, a na čele se mi rodí krůpěje potu. Ti dva jsou rychlejší a mladší, ale já s Thomasem jsme zase o to moudřejší a svázání nesrovnatelně silnějším poutem. Celých dvadvacet let jsme sehraný tým. Tihle dva amatéři na nás nemají.

Nevšímám si ani zapařené kůže pod propoceními šaty a donutím se uvolnit, aniž bych opustila bojovou pozici. S napřáženým mečem šikovým pohybem ruky sklopím hledí helmy.

Můj muž mi nenápadně radí gesty, která umím číst jen já. Kývnutím hlavy naznačuje výpad a přimhouřením očí vykrytí rány. Svou sokyni dobře znám. Sledovala jsem ji dost dlouho na to, abych poznala její silné stránky i slabiny. Očekávám výpad zleva, který odrazím šesti údery. Pokud se tedy nerozhodne to tentokrát udělat jinak.

Zapichuje do mě pronikavě modré oči. Asi si myslí, že mě má prokouknoutou, protože mi vzápětí věnuje sebevědomý úsměv a sama zaklapne helmu. Napruží se jako šelma před skokem a já nezůstávám pozadu. Čekám útok.

S plavnou elegancí přenesení váhu z jednoho chodidla na druhé a bodne zprava v překvapivé taktice. Zastavím její čepel, abych ji vyvedla z rytmu. Zavravorá a snaží se znovu získat rovnováhu dalším, trochu překotným útokem. Pouští se do mě tak zbrkle, že si zapomene krýt hrudník. S vítězným zavrčením namířím špičku meče rovnou na její srdce. Když bodnu, jasně cítím překona-

ný odpor bílého kabátku. Neujdou mi bolestí vytřeštěné modré oči za hledím. Moje protivnice pouští meč a tiskne si dlaně k hrudní kosti. Po trávě se rozlévá čerstvá krev, která barví moje bílé tenisky.

„Mami?“ zamumlá vyděšeně, než se složí k zemi.

Otevřu hledí šermířské helmy, setřesu z dlaní rukavice, kleknu si k ní a neúnavně ji rýpu do žeber. „Řekni to!“ vykřiknu. „Řekni, že jsem královna!“

Zachariáš s Thomasem se smějí i přes přilbu, zatímco Alyssa se svíjí v záchvatu hysterického hihňání, houpe se na zádech jako želva přetočená na krunýř a snaží se popadnout dech natolik, aby utekla mému mučivému lechtání. Přitom se jí otevře hledí a odhalí zrůžovělá líčka.

„Řekni to!“ trvám si na svém.

„Nikdy!“ vyjekne, popadne mě za ruce a stáhne s sebou k zemi.

Teď zase žebra od nemilosrdného lechtání bolí mě. Objímáme se a po tvářích nám tečou slzy smíchu.

„Tak jo,“ vyhlásí Thomas příměří. „Starouši poctivě vyhráli.“

„Jo. A já jsem namydlená. Nebo spíš napíchnutá,“ pokyne Alyssa hlavou směrem k ohebným cvičným mečům. Zach se zachechtá a vezme ji za zkrvavenou ruku.

Thomas mi pomůže na nohy. Šermířskou kombinézu mi hyzdí lepkavé krvavé šmouhy, a tak mi můj drahý manžel podá ještě ručníky, abychom tu spoušť mohli dát rychle do pořádku. Otrů si tváře a čelo.

„Pořád si myslím, že to s tou umělou krví trochu přeháníte,“ ozve se Jenara z houpačky na verandě, kde s Cor-

binem čeká na utkání s vítězným týmem, zatímco se posilňují limonádou stejně křiklavě růžovou jako Jenařiny vlasy. Jen nakrčí nos. „Je na vás dost příšernej pohled.“

„Děláš si srandu?“ zubí se Alyssa na kamarádku s nadšeným pohledem upřeným na krveprolití na našich šatech a záhoncích zimolezu, lilií a smilu. „Je to krásný. Jako každá jiná ozdoba do okna to chce jen správně naranžovat.“

Blondatý cop, který jí visí až do pasu, se rozhoupe, jako by chtěl ožít. Pomocí kouzla zvedá třpytivé kapičky krve z povrchu květin a zeleně a oživuje i skvrny na našem oblečení, aby se k magickému tanci přidaly. Leskle rudé kuličky umělé krve víří vzduchem, slévají se jako kapky deště na římse, aby vytvořily mřížoví podobné chodbě z barevného foukaného skla. Alyssa popadne Zachariáše za ruku a přitáhne si ho k sobě. Ten se usměje a protančí s ní pod improvizovanou krvavou besídkou. Pohybují se jako jedno tělo, ladně a synchronizovaně, takže ani jednou nešikovně nezavadí o Alyssino dílo.

Thomas nakloní hlavu s předstíraným káravým výrazem, ale otcovská hrdost v jeho tváři mi neunikne. Kdyby před nedávnm nepostavil třímetrový plot, který nás spolehlivě chrání před zvědavýma očima, asi by se předváděním své dcery tak ne bavil.

I když - ona si ho vždycky uměla dokonale omotat kolem prstu.

V tu chvíli se naše dcera zadívá zářícím pohledem na Thomase. Tak klidnou a vyrovnanou s tím, kým je, jsem ji za posledních sedmnáct let ještě neviděla.

Protože ji Morfeus neúnavně trénuje ve snech, umí už dokonale ovládat svou moc i pouhou myšlenkou. V podobných chvílích si uvědomuju, že ve skořápce lidského děvčete dřímá podsvětnická královna se zálibou v krvi a chaosu. Zuřící bouře a spalující plameny jsou jejím re-vírem. Její kouzla povzbuzují i krotí démony. Nachází krásu v morbidnostech a podivnostech všeho druhu.

Taková ironie! Tak dlouho jsem se sama v sobě snažila všechny tyto vlastnosti vybrousit k dokonalosti, ale moje lidská stránka vždycky zvítězila. Nikdy jsem nebyla předurčená k roli královny. Bývala bych se jí ráda stala, ale teď vidím, že jsem na to nikdy neměla srdce ani žaludek.

Alyssa dotančí, máchne zápěstím a všechny kapky umělé krve zase spadnou na trávník, záhonky a naše šaty.

Jenara vysrkne poslední zbytky limonády tak rychle, až led na dně sklenice zachrastí. „Tohle se bude fakt blbě uklízet.“

Alyssa pokrčí rameny a rozesměje se: „Láhev sava a zahradní hadice to spraví.“

„Blázníš? Se savem na moje mistrovský dílo?“ rozpaží, aby se pochlubila křiklavě růžovou šermířskou kombinézou obepínající její křehkou postavu. Obarvila ji teprve před pár týdny a rukávy s výstřihem ozdobila elegantní krajkou. Postaví sklenici s tajícím ledem hned vedle Corbinova chodidla a sklouzne z houpačky. „Pokud trváte na tom, že se dneska koupeme v krvi, jdu se převlíct do černýho.“

Corbin ji popadne kolem pasu a přitáhne zpět na klín. „Nebuď labuť, princezničko. Vyřídíme starochy dřív, než

si zlomíš nehet. Zach s Al prostě jen nemá správnou taktiku.“

Jenara se ušklíbne: „Dobřej postřeh.“

„Haha!“ zahřímá Alyssa a přišlápne meč tak šikovně, že se vymrští rukojetí přímo do její dlaně. „Pojď sem a řekni mi to do očí. Nebo se bojíš, že z vás udělám špagety *cor-bin-ara*?“

Vyměníme si s Thomasem pobavené pohledy.

„Dobřej manévr, skejťačko,“ zubí se Zach a také významně zamává cvičným mečem. „Dáme si duel pod vrbou?“ zvedne obočí.

„Vyřídila bych tě za dvě vteřiny,“ oplátí mu roštěácký úsměv Alyssa. Když si přehodí meč z jedné ruky do druhé, zatřpytí se jí na prstě zásnubní prsten.

„Fáááákt?“ protáhne Zach a bez varování si přehodí Alyssu přes rameno. Její meč se zase s cinknutím poroučí k zemi, když ji rozesmátou nese pod vrbu, kde ji opatrně odloží do listí.

Mohla by použít svou sílu a vysvobodit se ze Zachova sevření, ale o to tu nejde. Alysse je totiž u Zacha dobře. Je to její lidský partner se vším všudy.

Několikrát jsme spolu probíraly, jaké důsledky bude mít její nesmrtelnost. Čeká ji obrovská bolest, až jednou Zach odejde a ona bude muset žít dál. Ujistila mě, že to přežije, i když při té myšlence zabloudila posmutnělým pohledem někam do dále. Já ale věřím, že jí její spojení s Říší divů a Morfeem nakonec pomůže vyrovnat se i s tou nejbolestnější ztrátou. A taky vím, že až ten den přijde, čeká ji nádherná věčnost. Morfeus si jí bude vážit a chovat se k ní jako

ke královně. Ten by ji ovšem obdivoval i bez královského titulu, protože má pro statečná děvčata slabost.

Alyssa je bojovnice a já jsem zbabělec. Můj strach ze ztráty Thomase přebil všechna pouta, která mě svazovala s podsvětní říší. Sotva bych unesla věčný život bez svého muže. I proto mám radost, že se v mé duši neskrývá korunní kouzlo a já budu moct jednou umřít jako všichni ostatní. I když Thomase náhodou přežiju, nebude to o moc. Ta nevyhnutelnost mě naplňuje jistotou.

Při pohledu na veselé pošťuchování Zacha s Alyssou si vzpomenu na sebe a Thomase v jejich věku. Byli jsme mladí a plní naděje. Jediný rozdíl je v tom, že moje dcera má šanci si se Zachem splnit všechno, o čem sní, protože mezi nimi nestojí bariéra lží. Říše divů je pro ně otevřená kniha, ve které si už četli a kterou žili. Dokonce se s tím vším svěřili i Jenaře a Corbinovi.

Thomas a já jsme postrádali pravdu, která by nás spojovala. Teprve nedávno jsme ji díky naší dceři dostali zpět a s ní i druhou šanci a moje duševní zdraví. Zavřu oči a zaposlouchám se. Slyším ale jen zurčící vodu a škádlení dvou zamilovaných pubertáků. Už žádné hmyzí hovory a šepotání květin.

Když jsme se před třemi měsíci vraceli s Thomasem, Alyssou a jejím snoubencem z Říše divů, Alyssa mě královským kouzlem osvobodila od nekonečného štěbetání v uších a zařídila to tak, že i její děti uslyší venku jen tiho jako každý jiný. Ona sama si ale schopnost naslouchat hmyzu a květinám ponechala. Ona jediná se také do Říše divů pravidelně vrací ve snech.

I když mám na zádech zárodky křídel a kolem očí podsvětnický pigment, objeví se moje kouzelná podoba jen tehdy, když jí to dovolím. Poprvé od doby, kdy mi bylo šestnáct, se cítím normálně. A poprvé od doby, kdy mi bylo dvanáct, si pamatuju, jak úžasné je ticho.

Skoro jsem se bála, že mi šepotání tenkých hlásků, které mě provázely dospíváním a poslouchaly, když nikdo jiný nechtěl, bude chybět, ale teď vím, že už je nepotřebuju. Místo brouků a květin mám opravdovou rodinu a manžela, který zná všechna moje tajemství, včetně těch podsvětnických.

Už nikdy nebudu sama.

Otevřu oči až ve chvíli, kdy ucítím, jak se Thomasovy prsty proplétají s mými, jako by mi četl myšlenky. Nic mě neuklidňuje tak jako teplo jeho dlaně v mé.

„Dobře se bavte, mládeži,“ řekne nakonec, „my to pro dnešek balíme.“

Podívá se na mě kávově hnědýma očima, políbí mě na klouby na ruce, až mi z toho letmého dotyku naskočí husí kůže. „Slíbil jsem svojí plaché nevěstě, že ji vyvedu oslavit naše dvacáté výročí svatby. Pokračování zítra!“ Mrkne na Corbina s Jenarou. „Pokud se teda nechcete rovnou vzdát, protože všichni víme, jak ta řež zítra skončí. Moudré stáří opět zvítězí nad zbrklým mládím.“ Jeho provokativní elvisovský úsměv narazí na posměšné frkání a protočené panenky mladších soupeřů.

„To zrovna, pane Gardnere,“ ušklíbne se Jenara. „Zítra ve stejnou hodinu na stejném místě. Budu mít na sobě černou kombinézu. A nezapomeňte, že ten, kdo prohra-

je, se bude muset projít venku v krátkejch nabíranejch šatičkách. Připravte se na módní proměnu vašeho života!“

Zatímco se Thomas sprchuje, dívám se na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Pro většinu lidí je to běžný úkon, ale já se mu vyhýbala od prvního dne, kdy jsem potkala svého manžela.

Teď už se ale před zrcadly skrývat nemusím. Poprvé po těch letech nemusím unikat Morfeovu odsuzujícímu šklebu za odrazem vlastní tváře.

Na sobě mám jednoduché elegantní šaty ze slonovinové krajky s výstřihem na zádech a krátkým rukávem. Kontrastující krajková stuha v barvě cappuccina zdůrazňuje můj štíhlý pas a skvěle ladí s opálenou, čerstvě umytou kůží. Živůtek mi obepíná hrudník a sukně mi přiléhá k bokům a padá až do půli lýtek. Vybrat šaty mi pomohla Alyssa s Jenarou. Obě přísahaly, že jsou tak sexy, že Thomasovi při pohledu na ně vylezou oči z důlků. Já si teď jejich teorii ráda ověřím v praxi.

Dlouho jsme si každý žili vlastní život. Snad proto si teď připadám jako zamilovaná puberťačka. Každý moment s Tomem je jako nový začátek. Znovu objevuju jeho sladká slovíčka, polibky, smích i dobré srdce.

Ještě dotek zdravíčka na tváře, vínovou rtěnku na ústa a jsem připravená. Energie a radost ze života mi pulzuje žilami a jiskří pod kůží, platinově blondatá hříva po ra-

mena se mi svůdně ovíjí okolo obličeje, a tak se ji snažím spoutat do prstýnků na šíji třpytivými sponkami.

Žena se chystá na rande s mužem, který s ní posledních dvacet let sdílí domácnost. Ze zrcadla na mě jedna taková hledí, ale naštěstí jen ona. Ještě před nedávnem bych ve vyleštěném povrchu zahlédla i šílenou Říši divů, které jsem dříve toužila vládnout. Kdysi jsem před tím světem zachránila kluka uvězněného v pavučině a potom jsem se celá léta snažila se k podsvětníkům otočit zády a rozbíjela všechna zrcadla v okolí.

Nebylo to správné, teď to vím.

Nedostála jsem svým povinnostem zakotveným ve smlouvě se samotným ďáblem, a tak se Morfeus postaral o to, abych za svá pochybení zaplatila jinak. Využil mého pouta k dceři, aby jí vtrhl do snů. Prvních pět let s ní v podobě dítěte trávil každou noc. Tím se i on sám tak trochu stal dítětem nejen tělem, ale i duší. Jen tak mohl získat Alyssinu důvěru a lásku. Když jsem na to přišla, snažila jsem se s ním utkat v psychickém souboji a poté udělala to jediné, co ji mohlo ochránit. *Opustila jsem ji.*

Když zamrkám, přemění se odraz krajkových šatů v zrcadle na svěrací kazajku, moji vyvolenou zbraň.

Jak jsem mohla vědět, že ani útek do blázince nezůstane bez následků? Doufala jsem, že si Morfeus nakonec najde jiného Liddella, kterého využije, aby se zbavil kletby a hrozby věčnosti strávené v doupěti Druhé sestry. Aby děsivou kletbu zlomil, musel splnit úkol vyslovený smrtiřečí a posadit rubínovou korunu na hlavu dědičky z rodu Červené královny, zatímco sama Červená ovládne

její tělo. Naivně jsem doufala, že když jsem úkol nesplnila já, Morfeus bude moji volbu respektovat a vybere si jinou příbuznou.

Jenže můj plán měl drobnou skulinu, kterou Morfeus okamžitě objevil. Měla jsem s tím počítat, protože pokud si Morfeus něco vezme do hlavy, nic ho neodradí. Ne, když má cíl na dosah. Neznám chytřejšího a trpělivějšího strážníka, než je on.

Pára z Thomasovy sprchy se usadí na zrcadle a rozmaže můj odraz. Za ním vidím sebe, když jsem poprvé odhalila Morfeovy plány s Alyssou. Vyděšená naivní mladá matka s hlavou plnou starostí o budoucnost milovaného batolete. A trýzněná pocitů viny za to, do jakého nebezpečí své dítě uvrhla. Z mojí holčičky se nikdy neměla stát náhrada za mě samotnou, ale nakonec to dopadlo přesně tak.

Alyse jsem o své volbě ani o jejích následcích raději neřekla. Chtěla jsem ji chránit. Jenže ani dlouhý pobyt v sanatoriu daleko od muže a dcery nepomohl. Morfeus slíb, že Alyssu nechá na pokoji, nedodržel. Dávno už zasel semínka vzpomínek do její hlavy a doufal, že liddellovská zvědavost ji dovede přesně tam, kde ji chtěl mít. Sama ho vyhledala a v šestnácti letech vypátrala králičí díru. Morfeův plán se povedl.

Při té vzpomínce mi cukne v ruce. Připnu si pramínek vlasů příliš těsně ke kůži a zkřívím bolestí obličej. Uvolním sponku a vlasy povolí. Potom ji zase sepnu.

Morfeova lest donutila moji dceru vybojovat si korunu, po které jsem kdysi prahla já. A kterou jsem nakonec

tolik nenáviděla. Můrák si tak zachránil kůži. Alyssa se sice o podobnou zodpovědnost neprosila, ale nakonec ji přijala za vlastní. Ale stejně... Morfeus ji nalákal do role královny, aniž by se podělil o všechna fakta.

Těší mě na tom jedině to, že ani on sám z toho nevyšel bez šrámu. Musel zaplatit cenu, o které se mu ani nesnilo.

Když „vyrostl“ po Alyssině boku a sledoval, jak jako mladá žena překonává všechny překážky, které jí kladl pod nohy, zamiloval se až po uši. On, samotářský a sobecký podsvětník jinak lásky naprosto neschopný. Kdybych to na vlastní oči neviděla, nikdy bych tomu neuvěřila. Nakonec dokázal hloubku svých citů i svou oddanost, když se po dobu Alyssina lidského života vzdal její společnosti v podsvětnické říši. Když dal jejímu lidskému srdci čas, aby se zahojilo a nabralo dost sil k věčnému panování v Říši divů.

Jen díky této oběti si začínám myslet, že přece jen není takový ďábel, za jakého jsem ho považovala. Poprvé po letech bych skoro řekla, že má i zranitelnou, laskavou stránku, kterou přede mnou velmi dlouho šikovně skrýval, snad až na pár momentů, zavátých pod nánosy času.

Úplně jsem mu ale ještě neodpustila. Nejdřív totiž budu muset prominout sama sobě, že jsem svou dceru zatáhla do potíží, a i když si to Thomas ze srdce přeje, nevím, zda mu budu moct vyhovět.

Alyssa kvůli mně prožije rozpolcený život. Udělala už první krok. Kdo ji kdy viděl v kruhu poddaných, nemůže pochybovat o tom, že se narodila pro královskou korunu. Miluje ten samý svět, který jsem se já naučila nenávidět.

A protože mám svou dceru ráda, musím se smířit i s Říší divů. Jinak se nikdy nevyrovnám s tím, že nám Morfeus vtrhl do života a přinesl všechno to podsvětnické šílenství.

Až zamlžený odraz v zrcadle mě vrátí do skutečnosti. Nastříkám si trochu parfému s vůní maracují a krvavého pomeranče na klíční kost a zápěstí, ještě jednou si přepudruju nos a vyjdu z koupelny dřív, než mi pára z Thomasovy sprchy stačí make-up zase rozmazat.

Do uší si zavěším perlové náušnice, doplním je stejným náhrdelníkem a náramkem a potom si usazená na posteli procvičím prsty na nohou. Mezitím upřeně pozoruju zavřené dveře do ložnice. Z druhé strany sem doléhá řinčení pánví a bouchání dvířek od kredence. Děti se v kuchyni zrovna snaží uvařit večeři. Chvilku přemítám, jestli jim nemám jít pomoci, než bude Thomas hotový, ale do úzkých flitrových bot na podpatku se mi zatím příliš nechce. Místo toho si užívám dotek koberce na bosých nohou. Plyš a luxus. Natáhnu se na naducanou příkrývku, požívačně rozpažím a uvolním svaly bolavé po šermířském klání.

Monotónní pleskot kapek o dveře sprchového koutu mě nese do doby, kdy mi bylo třináct a sledovala jsem deštěm rozmáčený svět za okenní tabulkou. To tehdy, přímo uprostřed jednoho z nejsmutnějších a nejosamělejších období v mém životě, jsem poprvé zaslechla podsvětnické volání a rozhodla se ho přijmout za své.

Toho dne za mnou přišel Morfeus s nabídkou moci a pomsty ležící přímo na jeho prohnané dlani. To tehdy moje budoucnost navždy nabrala nevratný směr.